

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004319908768/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

dølg ikke Sandheden for mig! jeg er stærk nok til at høre den.» – Den gamle Læge bøier sig bevæget og kysser hendes Haand; og hvor vant han end er til slige Scener, kan han dog ikke tilbagetrænge en Taare, idet han svarer: »De har endnu kun fire Uger at leve i.» »Tak!» gjen-svarer Clothilde og rækker ham med et mar Smil sin Haand. –

I disse fire Uger er der Noget i hendes Væsen, som man med Ret-te kunde kalde overjordisk, og Enhver, som forlader hende, føler sig gennemtrængt deraf. Selv Valfreds rystende Fortvivlelse dæmper han med *R e s i g n a t i o n e n s* ophøjede Kraft; og endnu den sidste Morgen skriver hun nogle Linier, hvori hun minder ham om Gjen-synet hisset. – En Time efter styrter Valfred ind i Førgemakket: »Menneske! – tal! – hvad er det? – svar! bring mig dog ikke til For-tvivlelse!» – – saaledes tilraaber han Familiens gamle Tjener, som med Tørklædet for Øinene reiser sig fra en Stol; kun en kvalt Hulken svarer ham, og den Gamle formaaer blot at vise paa den Dør, der fører ind til Clothildes Værelse. Uanmeldt river Valfred Døren op, og – staaer for Clothildes afsjelede Legeme.» – –

Thomas og jeg vare ikke langt fra at være ligesaa rystede som den gamle Tjener; og Christian nød i nogle Øieblikke med en Blanding af Bevægelse og Tilfredsstillelse det Indtryk, han havde frembragt.

»Men,« sagde Thomas, som først fattede sig, »er det da nu ogsaa nødvendigt, at det skal gaae saa urimelig sørgeligt? Jeg synes, at Du sagde, at Du kunde nøies med noget Mindre.«

»Ja,« svarede Christian, »jeg vil rent ud tilstaae, at jeg efter nøieste Overveielse virkelig ikke anseer det for absolut nødvendigt, at vi begge blive ulykkelige. For Valfred er der vistnok ingen Redning; men Clothilde kan gjerne efter nogle Aars Forløb faae en Anden, der vel ikke har de Gaver som Valfred, men dog er et meget dueligt og ædelt Menneske. I dette Tilfælde har jeg da tænkt mig Slutningen saa-ledes:

»Clothilde levede længe og lykkelig med Vilhelm, omgiven af blomstrende Børn, der alle lignede den skønne Moder baade i ydre Ynde og Hjertensgodhed. – Valfred døde ugift.«

»Skal der ikke Mere om Valfred?« spurgte Thomas.

»Nei, det er Nok,« svarede Christian.

»Saa? – Da synes jeg dog ellers, at der kunde være Mere at sige om et Menneske end det, at han ikke bliver gift.«

»Nei, det er Alt, hvad der behøves,« svarede Christian; »i Noveller